

Rijk van vlees en vuur

‘We gaan naar huis om te trouwen, mijn prinses.’

Trouwen?

Met hém?

Opeens dacht ik aan al mijn meisjesachtige fantasieën van vroeger, toen ik nog niet had geweten wie ik was en wat er van me werd verwacht. Dagdromen die waren gevoed door de liefde die mijn ouders voor elkaar hadden gevoeld.

In die meisjesdromen was nooit sprake geweest van een aanzoek dat eigenlijk geen aanzoek was. En dat onechte aanzoek werd ook niet gedaan aan een tafel vol vreemden van wie de helft me dood wilde hebben. En in die dromen werd het ergste en misschien wel krankzinnigste niet-aanzoek van het hele koninkrijk zeker niet gedaan door een man die me gevangenhiel.

Misschien mankeerde er iets aan mijn hersens. Misschien had ik door die spanning last van waanvoorstellingen. Per slot van rekening moest ik de nodige pijnlijke verliezen verwerken. Hij had me bovendien verraden. En ik had net gehoord dat ik mogelijk afstamde van het volk van Atlantïë, een koninkrijk waarvan ik altijd had geloofd dat het de bron van alle kwaad en ellende in het land was. Het leek me een stuk geloofwaardiger dat ik me dit door al die spanningen verbeeldde, dat dit niet echt gebeurde.

Ik kon alleen maar staren naar die grote hand die mijn veel kleinere vasthiel. Zijn huid was iets donkerder dan de mijne, als van iemand die vaak buiten in de zon was, en het eelt op zijn handen had hij overgehouden aan jarenlang met dodelijke, sierlijke precisie een zwaard hanteren.

Hij bracht mijn hand naar een onbeschaamd fraaie, volle mond. Naar lippen die zacht en tegelijkertijd onbuigzaam waren. Lippen die prachtige woorden hadden uitgesproken en verhitte, ondeugende beloften tegen mijn huid hadden gefluisterd. Lippen die eer hadden bewezen aan de vele littekens op mijn gezicht en de rest van mijn lijf.

Lippen die van bloed doordrenkte leugens hadden uitgesproken.

Nu drukte hij die mond tegen de rug van mijn hand voor een gebaar dat ik een paar dagen en weken geleden nog als bijzonder teder had beschouwd. Ik had gedacht dat ik de herinnering daaraan voor altijd zou koesteren, want voor mij waren simpele dingen als een kuise kus of iemands hand vasthouden altijd verboden geweest. Ik mocht me niet gewild voelen, ik mocht geen verlangen ervaren. Ik had lang geleden al aanvaard dat zulke dingen niet voor mij waren weggelegd.

Totdat hij in mijn leven was gekomen.

Ik maakte mijn blik los van onze handen en keek naar zijn mond, die nu al aan een kant omkrulde. Het kuiltje in zijn rechterwang verscheen, en tussen zijn deels geopende lippen ving ik een glimp op van vlijmscherpe, dodelijke hoektanden.

Zijn haar viel tot in zijn nek en over zijn voorhoofd, dikke lokken die zo diepzwart waren dat ze in het zonlicht vaak een blauwe glans kregen. Met zijn hoge, hoekige jukbeenderen, zijn rechte neus en zijn trotse strakke kaak deed hij me vaak denken aan de grote, sierlijke grotkat die ik als kind in het paleis van koningin Ileana had gezien. Heel erg mooi, maar het was de schoonheid van een wild, gevaarlijk roofdier. Mijn hart begon te bonken toen mijn blik de zijne kruiste. Zijn ogen waren al even verbazingwekkend mooi, net koele bollen koel barnsteen.

Ik wist dat ik naar Hawke zat te kijken...

Huiverend door een plotselinge vlaag kilte verbeterde ik mezelf. Zo heette hij niet. Ik wist niet eens hoe hij aan de naam Hawke Flynn kwam. Had hij die verzonnen? Afgepakt van iemand die hij om die reden had gedood? Ik vreesde voor het laatste. Hawke was namelijk met goede aanbevelingen vanuit Carsodonië, de hoofdstad van het koninkrijk Solis, naar ons toegestuurd, maar inmiddels was gebleken dat de commandant van de garde in Masadonië een afvallige was, een aanhanger van de Atlantïers. Ook die aanbevelingen konden dus leugens zijn.

Hoe dan ook, de lijfwacht die had beloofd om me met zijn zwaard en zijn leven te bewaken bestond niet. Hetzelfde gold voor de man die me had gezien zoals ik echt was, en niet alleen maar als de Maagd. De Uitverkorene. Hawke Flynn was een verzinsel, net als die dromen die ik als klein meisje had gehad.

De man die nu mijn hand vasthield was wel echt. Prins Casteel

Da'Neer. Zijne Koninklijke Hoogheid. De Duistere.

Boven onze verbonden handen werd zijn lachje steeds breder. Het kuiltje in zijn rechterwang was nu overduidelijk. Dat in zijn linker verscheen maar zelden, dat gebeurde alleen als hij echt en gemeend lachte.

'Poppy,' zei hij. Ik spande als vanzelf al mijn spieren, maar ik wist niet of ik reageerde op het gebruik van mijn bijnaam of op zijn diepe, muzikale stem. 'Volgens mij ben je nog niet eerder zo sprakeloos geweest.'

Door de plagende glans in zijn ogen schrok ik op uit mijn verbijsterde zwijgen. Ik trok mijn hand terug. Dat had hij gemakkelijk kunnen voorkomen als hij dat had gewild en dat was een vreselijk idee.

'Trouwen?' Ik kon eindelijk weer iets zeggen, al was het maar één woordje.

Er verscheen een uitdagende glans in zijn ogen. 'Ja, trouwen. Je weet wat dat betekent?'

Ik balde mijn hand op de houten tafel tot een vuist, maar ik wendde mijn blik niet af. 'Waarom denk je dat ik dat niet weet?'

'Nou,' antwoordde hij op ontspannen toon, terwijl hij een kelk opakte, 'je herhaalde het op een toon alsof je het niet helemaal begrijpt. En ik weet dat je als de Maagd nogal... beschermd bent opgevoed.'

Mijn nek begon onder mijn vlecht te tintelen en kleurde ongetwijfeld net zo rood als mijn haar in vol zonlicht. 'Een beschermde opvoeding als de Maagd is niet hetzelfde als onwetendheid,' beet ik hem toe. Het ontging me niet dat iedereen in de eetzaal stil was gevallen. Al die zwijgende afvalligen en Atlantiërs waren bereid om te moorden voor de man die ik nu zo kwaad aankeek.

'Nee.' Casteel liet zijn blik even over me heen gaan voordat hij een slok nam. 'Dat is het zeker niet.'

'Maar ik begrijp er inderdaad niet veel van.' Ik voelde iets scherp onder mijn vuist en keek snel naar het tafelblad. Het was een mes, een mes dat me door mijn schrik eerder niet was opgevallen. Een mes met een houten handvat en een dik, kartelig lemmet, bedoeld om vlees te snijden. Het was niet mijn eigen dolk van wulfsbot, die had ik sinds het gevecht in de stal niet meer gezien. Het idee dat ik die waarschijnlijk nooit meer zou zien deed pijn, want de dolk was meer dan een wapen geweest. Ik had het wapen op mijn zestiende verjaardag van Vikter gekregen. Het was het enige aandenken aan een man die meer was geweest

dan een lijfwacht, aan de man die de rol op zich had genomen die mijn vader zou hebben vervuld als hij nog had geleefd. Nu was de dolk zoek en was Vikter dood.

Gedood door de aanhangers van Casteel.

En aangezien ik de laatste dolk die ik in mijn handen had gekregen zo diep als ik kon in Casteels hart had gestoken, leek het me stug dat ik mijn eigen dolk van bloedsteen en wulfsbot snel terug zou krijgen. Maar een vleesmes kon ook als wapen dienen. Het was beter dan niets.

‘Wat begrijp je niet?’ Hij zette de kelk neer en ik meende even een bepaalde warmte in zijn ogen te zien, zoals altijd gebeurde als hij iets grappigs vond of als hij... Nee, daar wilde ik nu niet aan denken.

Mijn gave borrelde in me op, die wilde dat ik zijn emoties peilde. Ik legde mijn hand plat op het vleesmes en wist mijn gave de kop in te drukken voordat de band tussen hem en mij tot stand kon komen. Ik wilde niet weten of hij dit grappig vond of dat hij... wist wat ik voelde. Het kon me niet schelen wat er door hem heen ging.

‘Zoals ik al zei,’ vervolgde de prins, die met een lange vinger langs de rand van zijn kelk streek, ‘een huwelijk tussen twee Atlantiërs kan alleen worden gesloten als ze allebei de grond van thuis onder hun voeten hebben, prinses.’

Prinses.

Die irritante en toch ook vertederende bijnaam die hij voor me had bedacht kreeg opeens een heel andere betekenis. En dat riep de vraag op hoeveel hij al die tijd had geweten. Sinds het prille begin. Hij had toegegeven dat hij me op die eerste avond in de Rode Parel had herkend, maar hij beweerde dat hij pas had geweten dat ik deels Atlantiaans was toen hij mijn bloed had geproefd. Hij had mijn bloed geproefd. De wond in mijn hals tintelde en ik onderdrukte de neiging om die aan te raken.

Was die bijnaam simpelweg toeval? Als dat niet zo was, dan leek dat me belangrijk, al wist ik niet goed waarom.

‘Wat begrijp je niet?’ vroeg hij opnieuw. Hij keek me zonder te knip-pen met die barnsteenkleurige ogen aan.

‘Dat jij denkt dat ik echt met je ga trouwen.’

Aan de andere kant van de tafel klonk een ingehouden lach. Ik keek op naar de knappe wulf met de lichtbruine huid en de lichtblauwe ogen. Een paar dagen geleden nog had ik geloofd dat wulven, wezens die net

zo gemakkelijk de gedaante van een wolf als van een sterveling konden aannemen, voor altijd waren uitgestorven. Ongeveer vier eeuwen geleden uitgeroeid tijdens de Oorlog van de Twee Koningen. Ook dat bleek een leugen te zijn. Kieran was slechts een van de talloze wulven die springlevend waren. En hij was niet de enige wulf hier aan tafel.

‘Dat denk ik niet,’ merkte Casteel op. Hij liet zijn dikke wimpers tot halverwege zakken. ‘Dat weet ik.’

Ongeloof welde in me op. ‘Misschien ben ik niet duidelijk genoeg geweest. Daarom zal ik het nog eens herhalen. Ik weet niet wat jij denkt, maar ik ga in nog geen miljoen jaar met jou trouwen.’ Ik boog me naar hem toe. ‘Is het nu duidelijk?’

‘Overduidelijk,’ antwoordde hij. Zijn ogen vonkten, waardoor het net poelen warme honing leken, maar ik zag en hoorde geen woede in zijn blik of in zijn stem. Wel een bepaalde emotie. Eentje die me deed denken aan warme huid, aan het gevoel van zijn ruwe, eeltige handen rond mijn wangen, op mijn buik en dijen, op zoek naar veel intiemere plekjes. Het kuiltje in zijn wang werd dieper. ‘Maar we zien wel hoe het loopt, hè?’

Mijn huid werd warm en begon te prikken. ‘Nee. Ik weet al dat ik niet met je wil trouwen.’

‘Ik kan erg overtuigend zijn.’

‘Niet zó overtuigend,’ kaatste ik terug, waarop hij een mompelend geluidje maakte dat een vlaag van pure woede bij me opriep. ‘Ben je soms niet goed bij je hoofd?’

Nu klonk er een stukje verderop aan de tafel een diepe, hartelijke lach. Die was niet van de blonde Delano, dat wist ik. Die wulf zag eruit alsof hij net een slachting had overleefd en de volgende was die voor zijn leven moest vrezen. Misschien had dat me bang moeten maken, want wulven vreesden niet zo snel iets, en zeker niet Delano. Hij had het voor me opgenomen toen Jericho en de anderen me hadden willen doden, hoewel hij en Naill, de Atlantiër die momenteel naast hem zat, zwaar in de minderheid waren geweest.

De meesten dachten wel twee keer na voordat ze de Duistere tegen zich in het harnas joegen. Hij was een Atlantiër, dodelijk, snel en onvoorstelbaar sterk. Moeilijk te verwonden en al helemaal moeilijk te doden. En ook nog in staat om anderen zijn wil op te leggen, zoals ik

net had ontdekt. Hij had een van de machtigste hertogen in heel Solis gedood, hij had dezelfde roede waarmee Teerman mij zo vaak had afgeranseld recht door het hart van die verhevene gestoken.

Maar ik was niet bang.

Ik was te kwaad om bang te zijn.

Links van Delano zat de man die ik net had horen lachen, een beer van een vent die Elijah heette. Aan zijn ogen te zien was hij geen wulf. Alle wulven hadden winterse blauwe ogen, maar die van hem waren lichtbruin, bijna goudkleurig. Ik was niet de enige die hem aan zat te staren, dat deed een aantal anderen ook. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om het vleesmes van de tafel te laten glijden en het onder mijn tuniek te verstoppen.

‘Wat nou?’ Elijah keek terug naar al die gezichten en streek over zijn donkere baard. ‘Ze vraagt wat de meesten van ons denken.’

Delano knipperde en keek toen langzaam in de richting van Elijah. Casteel zei niets, maar maakte met een afgemeten lachje dat boekdelen sprak zijn blik los van de mijne en keek de tafel rond.

Elijah hield zijn vingers stil tegen zijn baard en schraapte zijn keel. ‘Ik dacht dat het plan –’

‘Het doet er niet toe wat jij denkt,’ waren de woorden waarmee de prins de oudere man tot stilte maande.

‘Je bedoelt het plan waarin ik als ruilmiddel voor je broer diende?’ vroeg ik uitdagend. ‘Of is dat in de afgelopen paar uur opeens bij toverslag veranderd?’

In Casteels kaak trilde een spiertje. Hij richtte zijn aandacht weer volledig op mij. ‘Je moet iets eten.’

Dat was zo irritant dat ik bijna het weggemoffelde mes naar hem toe gooide. ‘Ik heb geen honger.’

Hij keek naar mijn bord. ‘Je hebt bijna niets gegeten.’

‘Tja, ik heb nu eenmaal niet zoveel trek, Hóóghheid.’

Zijn kaak verstrakte en zijn blik kruiste de mijne. En hield die vast. De gouden gloed van zijn irissen was afgekoeld. Het kippenvel danste over mijn huid toen de lucht om ons heen steeds meer geladen aanvoelde. Ik had zonder een greintje respect gesproken. Was ik daarmee te ver gegaan? Zo ja, dan kon dat me niets schelen.

Ik klemde mijn vingers steviger rond het gevest van het mes. Ik was

niet langer de Maagd, ik was niet langer gebonden aan regels die me geen zeggenschap over mijn eigen lot gaven. Ik liet anderen niet langer de baas over me spelen. En ik kon nog veel meer verzet bieden dan dit.

‘Ze stelt een erg voor de hand liggende vraag,’ zei een man aan het andere einde van de tafel. Hij had donker haar en leek net als Kieran en Casteel niet ouder dan begin twintig. Maar Casteel was meer dan tweehonderd jaar oud. Voor hetzelfde geld was deze man nog ouder. ‘Is het plan veranderd? Gaan we haar niet langer gebruiken om prins Malik te bevrijden?’ vroeg hij.

Casteel zei niets, maar bleef me aankijken. Zijn gezicht verraadde niets, maar die kalmte was een veel duidelijkere waarschuwing dan woorden ooit konden zijn.

‘Ik wil geen vraagtekens zetten bij je beslissingen,’ vervolgde de man, ‘ik probeer ze alleen maar te begrijpen.’

‘Wat snap je dan niet, Landell?’ Casteel leunde achterover en liet zijn handen op de leuning van zijn stoel rusten. Hij zag er volkomen ontspannen uit en daardoor kwamen de haartjes op mijn hele lijf overeind.

Er viel een gespannen stilte, die ten slotte door Landell werd verbroken. ‘We zijn je allemaal vanuit Atlantië hiernaartoe gevolgd, naar deze achtergebleven beerput van een koninkrijk. We doen alsof we trouw zijn aan de bedriegers die zich de koning en de koningin van Solis noemen. En dat doen we omdat we, net als jij, heel graag je broer willen bevrijden. Hij is de rechtmatige erfgenaam.’

Casteel knikte om aan te geven dat Landell verder mocht gaan.

‘We hebben mensen verloren. Goede mensen die in de tempels van Carsodonië probeerden te infiltreren,’ zei hij.

Ik verstijfde toen ik aan die grote hoge bouwwerken dacht, zwart als de nacht. Als Casteel gelijk had, dan was ik ook voorgelogen over het doel van die tempels. De derde zonen en dochters werden tijdens de rite niet overgedragen aan de goden om hen te dienen. In plaats daarvan werden ze aan de verhevenen gegeven, aan de vampries, alsof ze niet meer dan slachtvee waren. Veel van de leugens die ik al mijn leven lang hoorde, waren al erg genoeg, maar dat was misschien wel de vreselijkste van allemaal. En hoewel de bewering van Casteel te verschrikkelijk leek om te geloven, vreesde ik dat hij de waarheid sprak. Dat kon ik niet langer ontkennen. De verhevenen hadden ons allemaal wijsgemaakt dat

de kus van de Atlantiërs giftig was, dat die onschuldige stervelingen vervloekte en hen veranderde in een ontbindende schim van hun vroegere zelf. In de bloeddorstige, meedogenloze monsters die de vraten werden genoemd. Maar ik wist dat dat niet klopte. De kus van de Atlantiërs was niet giftig. En hun beet ook niet. Daar was ik het bewijs van. Casteel en ik hadden elkaar meermaals gekust. Hij had me zijn bloed gegeven toen ik bijna aan mijn verwondingen was gestorven. En hij had me gebeten.

Ik was niet veranderd.

Net zoals ik niet was veranderd toen ik al die jaren geleden door vraten was aangevallen.

En ik had ook al mijn twijfels over de verhevenen gehad voordat Casteel in mijn leven was gekomen. Hij had die simpelweg bevestigd. Maar was alles waar? Dat wist ik niet. Mijn vingers deden inmiddels pijn omdat ik het mes zo stevig vasthield.

‘We hebben nog geen enkel aanknopingspunt over de verblijfplaats van de prins en er zijn te veel mensen die nooit naar hun families zullen terugkeren,’ vervolgde Landell met besliste stem. Elk woord was gekleurd door een woede die ik ook kon opvangen zonder mijn gave te gebruiken. ‘Maar nu hebben we iets. Nu hebben we eindelijk een troef die ons kan helpen om te ontdekken waar je broer wordt vastgehouden. Om hem misschien te bevrijden, zodat hij niet langer wordt gedwongen om nieuwe vampries te maken en in die hel te leven die jij maar al te goed kent. Maar in plaats daarvan gaan we naar huis?’

Ik wist in elk geval deels wat hij met die hel bedoelde.

Ik had de talloze littekens gezien waarmee Casteels lijf was bedekt. En het brandmerk in de vorm van het koninklijke wapen boven aan zijn dij, vlak onder zijn heup.

Casteel gaf geen antwoord. Niemand zei iets. Niemand bewoog, niet degenen aan tafel en ook niet de anderen, die bij de haard achter in de eetzaal zaten.

Landell was nog niet klaar. ‘De mannen die hiernaast aan de muren hangen hebben dat verdiend. Niet alleen omdat ze tegen je bevelen in zijn gegaan, maar omdat we, als ze erin waren geslaagd om de Maagd te doden, het enige hadden verloren wat we konden gebruiken. Ze hebben met hun zucht naar wraak de erfgenaam in gevaar gebracht. Daarom vind ik dat ze hun lot verdienen, ook al waren een paar van hen vrien-

den van me. En van velen die hier aan tafel zitten.'

Ik maak ze af.

Dat had Casteel gezworen toen hij had gezien welke wonden ze me hadden toegebracht. En aan die eed had hij zich gehouden. Grotendeels. De mannen over wie Landell sprak, waren eigenhandig door Casteel aan de muur gehangen. Ze waren nu allemaal dood, op Jericho na. De leider van het groepje was nog in leven, maar hem wachtte een langzame, pijnlijke dood die de anderen duidelijk moest maken dat niemand een vinger naar me mocht uitsteken.

'Je kunt haar gebruiken,' zei Landell boos. 'Ze is het lievelingetje van de koningin, de Uitverkorene. Als ze ooit een reden hebben om je broer vrij te laten, dan is zij het. Maar in plaats daarvan wil je naar huis om te trouwen?' Hij wees met zijn kin mijn kant op. 'Met háár?'

De walging in dat laatste woord deed pijn, maar daar liet ik niets van merken. Hertog Teerman had nog veel naardere dingen tegen me gezegd.

Kieran, die aan de andere kant van de tafel zat, draaide met een ruk zijn hoofd naar Landell. 'Als je verstandig bent, houd je van nu af aan je mond.'

'Nee, laat hem maar,' merkte Casteel op. 'Hij mag zijn mening geven, net als Elijah. Maar Landell lijkt meer op zijn lever te hebben dan Elijah en ik wil graag weten wat.'

Elijah tuitte zijn lippen en floot zachtjes. Daarna leunde hij achterover, met zijn arm rond de stoel van Delano. 'Ik weet het, ik spreek en lach soms op momenten dat ik beter mijn mond kan houden. Maar wat jij ook van plan bent, Casteel, ik sta achter je.'

'Meen je dat nou?' Landell schoot overeind en draaide zich naar hem toe. 'Je wilt prins Malik opgeven? Je vindt het goed dat Casteel háár mee naar huis neemt, naar ons land, en met haar wil trouwen? Dat hij haar tot prinses wil maken? Dat is een eer die het volk moet verenigen in plaats van het te verdelen.'

Casteel schoof een klein stukje opzij en trok zijn armen van de leuningen.

'Zoals ik al zei, ik sta achter Casteel.' Elijah keek Landell aan. 'Altijd. Wat hij ook beslist. En als hij voor haar kiest, dan moeten we dat allemaal doen.'

Dat was tamelijk bespottelijk, maar dat deed er niet toe. En het kon

me ook niet schelen of het volk van Atlantië werd verenigd of niet, want Casteel en ik gingen toch niet trouwen. Ik kreeg alleen niet de kans om iedereen daar opnieuw op te wijzen.

‘Ik kies niet voor haar, dat zal ik nooit doen,’ zwoer Landell met een blik op de mannen om hem heen. De huid van zijn gezicht werd dunner en donkerder. Hij was een wulf, besepte ik. Ik greep het mes nog steviger vast. ‘Dat weten jullie. De wulven zullen haar nooit aanvaarden. Het doet er niet toe of ze Atlantiaans bloed heeft of niet. En de bevolking van Atlantië zal haar beslist niet met open armen ontvangen. Ze is een buitenstaander, grootgebracht door degenen die ons hebben teruggedreven naar een land dat weldra veel te klein en nutteloos zal zijn.’ Hij keek over de tafel heen naar Casteel. ‘Zij wil jou niet eens hebben, en dan moeten wij geloven dat ze zich aan jou zal binden?’

Binden? Ik keek even naar Kieran en daarna naar Casteel. Ik wist dat sommige wulven een band aangingen met Atlantiërs van een bepaalde stand, eentje waarvan ik aannam dat Casteel daar als prins ook toe behoorde. Er was niemand met wie Casteel zo’n goede band had als met Kieran, maar ik kende geen andere vorm van binden.

Ook dat deed er niet toe, want we gingen toch niet trouwen.

‘Moeten we geloven dat ze het verdient om onze prinses te zijn? Een meisje dat in het bijzijn van je eigen mensen zegt dat ze je niet moet? Dat naar de verhevenen stinkt?’ zei Landell.

Ik trok mijn neus op. Ik stonk niet naar verhevenen. Toch?

‘Een meisje dat niet voor jou wil kiezen?’

‘Ik kies voor haar en dat is het enige wat ertoe doet,’ zei Casteel. En mijn domme, domme hart sloeg een slag over, zelfs al had ik niet voor hem gekozen. ‘Dat is het enige wat belangrijk is.’

De wulf trok zijn lippen op en ik zag tot mijn verbazing dat zijn hoektanden langer werden. ‘Als je dit doorzet, wordt het de ondergang van je koninkrijk,’ zei hij met een grom. ‘Ik kies niet voor die teef met een smoel vol littekens.’

Ik kromp in elkaar.

Dat kon ik niet voorkomen. Mijn wangen werden rood en warm, alsof iemand me een klap had gegeven. Voordat ik besepte wat ik deed, stak ik mijn hand uit om de oneffen huid van mijn wang aan te raken.

Landell zette zijn hand in zijn zij. ‘Dit gaat niet gebeuren. Over mijn lijk. En dat meen ik.’

Een paar tellen nadat die woorden Landells mond hadden verlaten voelde ik de lucht bewegen. De haartjes bij mijn slapen dansten op en neer.

Casteels stoel was leeg.

Er klonk een kreet, er kletterde iets op een bord. Een stoel viel om, en Landell... Hij stond niet langer naast de tafel. Zijn bord was niet langer leeg. Er lag een slanke dolk op, een wapen bedoeld als werpmes. Casteel bewoog zo snel dat mijn ogen hem amper konden volgen. Hij legde zijn onderarm tegen de keel van de wulf en drukte Landell tegen de muur.

Goeie goden, dat iemand zo snel en zo geruisloos kon bewegen...

‘Ik wil je duidelijk maken dat het me vrij koud laat wat jij van mijn beslissingen vindt. Hetzelfde geldt voor de toon die je tegen me aanslaat. De mening van onbeduidende mannen doet me vrij weinig. Zo onzeker ben ik niet.’ Casteel hield zijn gezicht vlak voor dat van de wulf, die hem met grote ogen aankeek. ‘Als het daarbij was gebleven, had ik het nog door de vingers kunnen zien. Als je na die eerste opmerking over haar je mond had gehouden, dan had ik je met al je opgeblazen vooringenomenheid laten gaan. Maar daarna beledigde je haar. Ze dook door jouw woorden in elkaar en daarna bedreigde je haar ook nog. Dat vergeet ik niet.’

‘Ik...’ Wat Landell verder nog wilde zeggen eindigde als gegorgel toen Casteel zijn andere hand naar de wulf uitstak.

‘En dat vergeef ik je ook niet.’ Casteel trok zijn hand terug en smeed iets van zich af wat met een vlezig plofje op de vloer viel.

Mijn mond viel open zodra ik zag wat dat zachte rode hoopje was. O, goden. Een hart. Het was een hart.

Casteel liet de wulf los en stapte naar achteren. Landell gleeed langs de muur naar beneden, zijn hoofd hing slap opzij. Casteel draaide zich om naar de tafel. Zijn rechterhand droop van het bloed en het slijm. ‘Nog iemand die iets kwijt wil?’